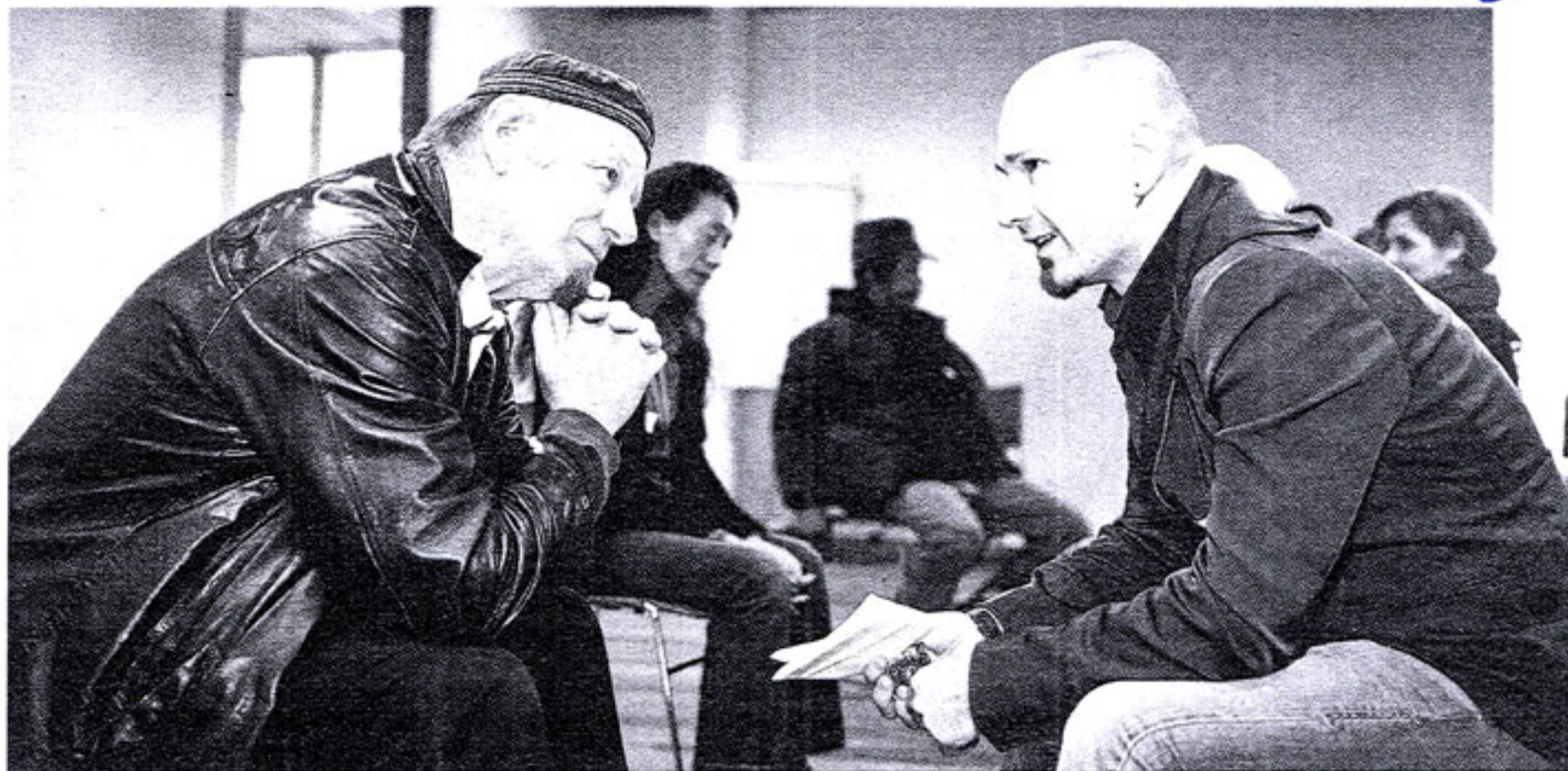

Beter een goede buur...

Dakloze verslaafden en medewerkers van het Bijlmer Parktheater ontmoeten elkaar.

Buurtfeest: het Bijlmer Parktheater heeft zijn deuren geopend voor dakloze verslaafden.

FOTO MARC DRIESSEN

De vrouw voor de drugsopvang in de Bijlmer was zo mager als een lat. Ze staarde somber voor zich uit, maar toen ze mij zag, was het alsof ze door de hand van God werd aangeraakt. Mijn auto stond nog niet stil of ze stapte al in. Pas toen ontdekte ze haar vergissing. "O, jij bent het niet," zei ze, en de teleurstelling droop van haar gezicht. Geeft niets, wilde ik zeggen, ik ben het wel, maar ze was alweer weg.

Gewapend met een notitieblok betrad ik het Bijlmer Parktheater aan het Anton de Komplein. Onder het motto 'gebruikers onder elkaar' was dit vandaag het decor voor een ontmoeting tussen de dakloze drugsverslaafden, hun begeleiders en de theatermedewerkers. Sinds het theater in oktober vorig jaar zijn deuren opende, leven de twee buuren op gespannen voet met elkaar.

Aangelokt door de gratis lunch staken de verslaafden schoorvoetend het fietspad over. Sommigen hadden hun hesjes van Streetcornerwork nog aan. Uit de zaal klonk moddervette funk. Het was de band Street Lightning, bestaande uit gebruikers, en die speelden alsof hun leven ervan afhing. Ik zocht een plekje op de tribune en luisterde naar de straatwijze muziek. *'Put your money where your mouth is.'*

Langzaam stroomde de zaal vol. Ik telde zeventig mensen. Vooral medewerkers van het theater, de GGD en HVO/Querido, maar toch ook zo'n 25 verslaafden. Op wankele benen, alsof ze op eieren liepen, beklommen ze de trap. Sommigen waren hyper, met een springerige motoriek, anderen hadden holle ogen en een smalende mond. Mijn buurman rook een beetje zuur. Het was lekker warm.

De band kwam op stoom. "Let's stay together," zei de gitarist. "Ja, joepie," antwoordde de junk achter mij. De bassist: "We proberen een voorbeeld te zijn voor de jongeren die in de Bijlmer opgroeien en de ouderen met een verleden achter de rug."

'Vanuit de ruimte gezien, zijn we allemaal gelijk'

De toon was gezet. Directrice Ernestine Comvalius nodigde iedereen uit er een fijne dag van te maken. "Dit is eigenlijk een soort buurtfeest. Als goede burens moeten we elkaar leren kennen. Als we last hebben van elkaar, gaan we niet vechten, maar uitwisselen. Onder-

ga het, spring in het diepe, het is veilig."

Laat dat maar aan de welzijnswerkers van Diversity Joy over, een stichting die zich spiegelt aan de workshops die in Zuid-Afrika voor gevangenen en bewoners van de townships worden georganiseerd. "We willen deelnemers laten ervaren dat conflictsituaties en spanningen op basis van (zelf)respect en gemeenschapszin in positieve zin kunnen worden getransformeerd."

Juist. Stiekem wilde ik me al terugtrekken, maar ik was te laat, en even later zat ik in een kring met wildvreemden. We kregen steeds twee minuten om antwoord te geven op een vraag, terwijl de anderen alleen maar mochten luisteren. Wie respecteert je en waarom? Waar ben je trots op? Welke boodschap heb je voor de wereld?

Ik voelde mijn geitenwollen sokken kriebelen, maar het gekke was dat iedereen – zowel de professionals als de verslaafden – vrolijk meedeed. Een psychomotorisch therapeut vertelde me over een project voor oudere Surinaamse gebruikers. Een verslaafde jongen wilde weer dat zijn familie trots op hem kon zijn. Een hulpverleenster zei: "Vanuit de ruimte gezien zijn we allemaal gelijk."

Na de pauze bespraken de deelnemers in kleine groepjes of ze samen een theaterstuk over verslaving kunnen maken. Of het spannend wordt, weet ik niet – goede bedoelingen zijn meestal niet de garantie voor een goede voorstelling – maar vooruit.

Het leven is een pijp kaneel, en ieder zuigt eraan en krijgt zijn deel.